

Het is amper halfvijf en het park ligt er nog vrijwel verlaten bij; slechts een enkeling is nieuwsgierig aan de andere kant van het afzetlint blijven staan om te zien wat er bij de vijver gebeurt.

Karl Björken slaat zijn portier dicht, knikt naar een paar geuniformeerde collega's en loopt met zware tred naar de gestalten in witte, beschermende overalls die een eindje verderop langzaam en methodisch bewegen.

Het Holländarpark. Volgens de meesten het mooiste park van de stad. De vogelvijver is maar een klein stukje lopen van zijn huis als hij vanaf de noordelijke ingang dwars doorsteekt. Natuurlijk had hij toch de auto gepakt en de weg om het park genomen, maar hij was nog binnen een halfuur nadat het telefoontje hem had gewekt ter plaatse geweest; met de slaap nog duidelijk zichtbaar in zijn haar, dat aan één kant plat tegen zijn hoofd ligt. Vermoedelijk zijn er ook sporen van het kussen op zijn wang te zien.

Een paar jaar geleden waren die stomme strepen toch niet zo lang blijven zitten?

Nog voordat hij de blauwe overschoenen aanheeft die een forensisch rechercheur hem aanreikt, vangt hij een blik op van dat wat hij zo meteen van dichtbij zal moeten bekijken. Hij weet ongeveer wat hem te wachten staat, heeft het eerder gezien.

Het went nooit.

Hij glibbert even over het bedauwde gras en hervindt zijn evenwicht net op het moment dat het hoofd Forensische Opsporing, Sören Larsen, zijn mantra roept: 'Geen vingers, hoor je me.'

Ze ligt op haar buik over de lage rand van de vogelvijver. Haar hoofd en schouders rusten in het troebele water, haar lange blonde haar deint mee op de zwakke rimpelingen.

Een eindje verderop is het vrolijke gekwaak te horen van enkele eenden die in de vijver landen, waarna ze meteen worden verjaagd door twee geüniformeerde politieagenten.

Een logge gestalte die met één knie op de grond zit, komt moeizaam omhoog en zegt kortaf: 'Ik ben klaar, jullie mogen haar nu verplaatsen.'

Karl Björken weet dat hij geen hand hoeft toe te steken; forensisch patholoog Kneought Brodal mag zich er dan maar al te zeer van bewust zijn dat hij de rits van die stomme plastic overall deze keer bijna niet dicht kreeg over zijn buik, hulp om overeind te komen heeft hij heus niet nodig.

'Gewurgd,' zegt hij. 'Ik denk niet dat we water in de longen zullen aantreffen.'

'En verder?' vraagt Björken, terwijl hij naar de blote benen kijkt die onder het doek uitsteken dat het halve lichaam bedekt.

Onder de ene voet piept iets rozigs tevoorschijn.

'De jurk is tot het middel omhooggetrokken en het slipje heeft hij weggerukt, maar... ik weet niet zeker of het hem gelukt is. Je zult moeten wachten tot ik haar beter heb bekeken.'

Karl Björken zet een paar passen opzij terwijl het lichaam in de zwarte lijkzak en op de wachtende brancard wordt getild. Dan draait hij zich om naar Sören Larsen. Trekt zijn wenkbrauwen in een stille vraag omhoog.

'Ik bel je over een paar uur, maar verwacht er niet te veel van,' antwoordt Larsen. 'Je beste kans zijn waarschijnlijk de jongelui die ons hebben gebeld. Ze zitten daar.'

Brodal of Larsen op dit moment meer informatie proberen te ontfutselen zou zinloos zijn. Karl Björken laat zijn blik nog een laatste keer over het afgezette gebied glijden. Dan draait hij zich om en loopt terug met een mengeling van opluchting en angst voor wat hem te wachten staat.

Twee jongens van een jaar of twintig zitten op de achterbank van een politiewagen. Ze lijken recht voor zich uit te staren en hebben alle twee een mondkapje gekregen. Karl Björken zucht.

Ze mogen niet in dezelfde auto zitten, denkt hij geïrriteerd, ook

al is dat in gezelschap van geüniformeerde agenten. Het risico van communicatie is altijd aanwezig.

‘Haal ze uit elkaar en breng ze naar het bureau, dan praat ik daar met ze,’ zegt hij kortaf tegen de collega achter het stuur.

Dan opent hij het portier van zijn eigen auto, laat zich op de bestuurdersstoel zakken en strijkt vermoeid over zijn voorhoofd.

Het is nog maar een jaar geleden dat de man die bekendstond als de schoft van Moerbeek de stad in een angstige greep hield. Nu zal de pers speculeren over een nieuwe seriemoordenaar en de mensen zullen opnieuw bang worden.

Heel even sluit Karl Björken zijn ogen, maar hij opent ze weer als het beeld van een roze slipje, keurig opgevouwen onder een naakte voet, flikkerend op zijn netvlies verschijnt.

Hij is zelf net zo bang.

Ze wordt wakker omdat ze moet plassen. Net als anders op dit tijdstip. Ze doet hetzelfde als altijd, gaat half slapend voorzichtig rechtop zitten om de man op de andere helft van het bed niet te storen.

Ze wil het licht niet aandoen, wil hem niet wakker maken. Hij kan de slaap altijd zo moeilijk weer vatten. Dus ze laat haar tenen over de vloer glijden, op zoek naar haar pantoffels. Vindt ze, steekt haar voeten erin en gaat staan.

Haar ogen zijn al aan het donker gewend en hebben het weinige licht gevonden dat door de spleet in het gordijn de kamer binnendringt. Misschien de maan, denkt ze, zonder zich om te draaien, ja, binnenkort zou het volle maan moeten zijn, als ze het zich goed herinnert. Dan moet ze hem zeker niet wakker maken. De wetenschappers kunnen zeggen wat ze willen, maar de maan berooft mensen van hun gezonde verstand en hun slaap.

De gele badstof ochtendjas ligt op dezelfde plek waar ze hem heeft neergelegd, waar ze hem elke avond neerlegt, een beetje slordig over de armleuning van de oude fauteuil naast de deur.

Ze hoeft zich niets af te vragen, nergens over na te denken, alles zit in haar spiergeheugen. Het is telkens weer hetzelfde liedje, elke nacht om drie uur. Over ongeveer een uur is hij aan de beurt; een hele nacht doorslapen is een stadium van het leven dat ze al lang geleden gepasseerd zijn.

Alles is net als anders.

Op een klein, nog niet gedefinieerd gevoel na. Het gevoel dat er iets te gebeuren staat. Dat er iets aan de hand is, buiten de slaapkamer, aan de andere kant van de deur.

En op hetzelfde moment dat ze haar hand op de klink legt, dringt het tot haar door. Toch duwt Eleanor Eiken die naar beneden en opent de deur. De rook drijft naar binnen.

Het gerinkel snijdt diep door lagen van slaap heen. Dringt zich door duisternis naar bewustzijn, laat handen naar de bron van het lawaai reiken, een hart bonken.

Op dit tijdstip kan het geen goed nieuws zijn.

Karen Eiken Hornby weet haar telefoon te pakken en constateert drie dingen tegelijk: door de open deur naar de aangrenzende kamer klinkt gehuil, naast haar ligt Leo met zijn kussen stevig tegen zijn oor gedrukt en op het display van haar telefoon staan de woorden die ze op dit moment wel als laatste wil zien.

Harry Lampard belt

Ze dwingt zichzelf om diep adem te halen voordat ze opneemt. ‘Hallo, Harry, wat is er aan de hand? Is er iets met mama?’

‘Met mij. Mijn mobiel ligt nog binnen.’

Ze is zo opgelucht dat ze haar moeders stem hoort dat de telefoon tegen haar oor trilt en haar bezorgdheid een andere focus krijgt. ‘Wat is er aan de hand, mama? Is alles goed met Harry?’

Bij het horen van die woorden heeft Leo het kussen van zijn gezicht gerukt. Karen ziet hem moeizaam overeind komen en naar het harder wordende gehuil in de aangrenzende kamer verdwijnen.

‘Ja, hij staat hier naast me, maar het huis, Karen... Ik denk niet dat het te redden valt.’

Op de achtergrond wordt het zwakke geluid van sirenes hoorbaar terwijl Eleanor Eiken even wacht voordat ze verdergaat.

‘De tweede brandweerauto komt er net aan. Ik weet niet wat

we moeten... Kun je hierheen komen?’

Pas nu heeft haar stem.

Karen is al uit bed. Ze heeft haar spijkerbroek tussen de fauteuil en de ladekast gevonden en trekt hem aan. Nu ziet ze dat Leo met Selma op zijn arm is teruggekeerd. Hij strijkt haar met zijn vrije hand over de rug en kijkt Karen aan met een gezicht dat strak staat van bezorgdheid. Geluidloos spreekt ze hem geruststellend toe. Tegen haar moeder zegt ze: ‘Rustig maar, mama. Ik kom meteen.’

Ze staan naast het hek bovenaan bij de weg. Beiden in ochtendjas en pantoffels, beiden met de slaap nog in hun warrige, grijze haar. Blote benen die tussen de pantoffels en de ochtendjas wit oplichten in de nacht, ruggen die stijf zijn van angst en shock. Van leeftijd.

Als Karen afremt, ziet ze dat twee in groene kleding gehulde verpleegkundigen van wie het gezicht voor de helft achter een mondkapje schuilgaat, een isolatiedeken over hun schouders leggen en naar een ambulance wijzen in een poging hen over te halen mee te komen.

Eleanor wuift afwerend, terwijl Harry Lampard zonder zich ook maar om te draaien strak naar de slangen blijft kijken die water uit de tankwagen naar het huis pompen.

Geen vlammen meer, alleen een zwarte pilaar van vette rook, die naar de ochtendhemel stijgt.

‘Zijn ze gewond?’ roept Karen naar de ene ambulanceverpleegkundige als ze met snelle pas langs hem heen loopt.

‘Nee, kennelijk konden ze op tijd naar buiten komen, dus ze hebben niet veel rook ingeademd, zeggen ze. Maar ze willen niet mee naar het ziekenhuis.’

Twee schaduwgestaltes die hun handen stevig om het hek klemmen in een onbedwingbare neiging om zich vast te klampen aan wat verderop langzaam in vlammen opgaat.

Karen kijkt naar een van beiden terwijl ze naar hen toe snelt.

Sinds wanneer is ze zo klein?

‘Mama.’

Bij het horen van Karens stem haalt Eleanor Eiken onwillig haar blik van het rokende huis en draait haar hoofd om. Onder

de roetvegen is haar gezicht zo bleek als de maan en haar handen houden het hek nog altijd zo stevig vast dat het pijn lijkt te doen als ze het loslaat. De kleine, breedgeschouderde man naast haar heeft kennelijk niet in de gaten dat ze gezelschap hebben gekregen.

Eleanor Eikens blik is leeg.

Op hetzelfde moment dat Karen haar armen om haar heen slaat, lijkt alle kracht uit Eleanor weg te stromen. Karen houdt het dunne lichaam stevig vast om te voorkomen dat het omvalt, strijkt over de badstof rug, mompelt alle troostende en kalmerende woorden die ze maar kan bedenken. Met zachte dwang wendt ze Eleanors gezicht af terwijl ze zelf met grote ogen toekijkt als het dak van de eerste verdieping instort.

Het dak van de slaapkamer.

‘Jullie kunnen hier niet zo blijven staan,’ zegt Karen en ze legt een hand op Harry Lampards rug.

Hij maakt een schrikbeweging en Eleanor, die iets van haar fysieke kracht heeft hervonden, wil zich weer naar het huis om draaien.

Gedecideerd, bijna bruusk leidt Karen haar naar de weg.

‘Harry, meekomen nu,’ voegt ze er met een sommerend gebaar aan toe.

Blijkbaar klinkt er een zekere autoriteit in haar stem door. Ze kan in elk geval constateren dat de koppige man gehoorzaam achter hen aan sloft terwijl hij over zijn schouder kijkt.

‘Tja, we kunnen jullie natuurlijk niet dwingen om mee te komen naar het ziekenhuis van Thysted,’ zegt de ene ambulancebroeder even later als hij de manchet van de bloeddrukmeter losmaakt. ‘Jullie hebben alle twee geluk gehad, maar gezien jullie leeftijd denk ik dat het beter is...’

Het geïrriteerde gesnuif klinkt Karen even vertrouwd als troostend in de oren; er is duidelijk meer nodig dan een afgebrand huis om Eleanor Eiken zover te krijgen dat ze aan zo’n mal voorstel gehoor geeft.

‘Er is niets mis met onze leeftijd,’ zegt ze scherp. ‘En wat moeten we in het ziekenhuis? Daar lopen we alleen maar het risico dat we die... ellende oplopen.’

Die ellende.

Karen vraagt zich af of ze haar moeder ooit de woorden ‘corona’ en ‘covid-19’ heeft horen gebruiken. God en de duivel noemt ze ook nooit bij naam. Hoewel Eleanor Eiken niet bijzonder religieus of bijgelovig is, lijkt ze het zekere voor het onzekere te willen nemen en omschrijvingen als ‘hem daarboven’ of ‘de boze’ voldoende te vinden.

Of ‘die ellende’.

‘We kunnen bij mijn dochter logeren,’ voegt Eleanor eraan toe. ‘Zij woont ook in het dorp.’

Allerlei gedachten lossen elkaar af terwijl de woorden bezinken. Het onvermijdelijke beweegt al in Karens achterhoofd sinds ze de zwarte rookpilaar vanuit de verte steeds hoger zag worden naarmate ze dichterbij kwam. Ze heeft zich gerealiseerd dat het de enige oplossing is, in elk geval op korte termijn, of – toen ze het dak zag instorten – op misschien niet zo korte termijn.

Pas nu beseft ze wat dat betekent.

Vier volwassenen, van wie twee in de zeventig zijn, en een acht maanden oude baby in een en hetzelfde huis. Weliswaar met een verbouwde zolder, nu groter dan ooit tevoren, maar toch te klein om voldoende afstand tot elkaar te kunnen houden. Misschien dat het gastenverblijf een alternatief was geweest als de keuken en het toilet niet waren gesloopt in afwachting van de nieuwe inrichting.

Werkzaamheden die zijn onderbroken door ‘die ellende’.

Ze vindt geen antwoorden. Weet alleen dat er op dit moment, om vier uur ’s ochtends, niets anders op zit dan Eleanor en Harry plaats te laten nemen op de achterbank van haar groene Ford Ranger en hen naar het huis helemaal achteraan aan de andere kant van Langevik te brengen.

En er het beste van te hopen.

‘We waren op weg naar huis, zeg ik toch.’

Eddvar Olsen lijkt voor het eerst zijn geduld te verliezen. Donkere kringen onder zijn ogen verraden dat een avondje stevig stappen lang geleden al in bed had moeten eindigen in plaats van in een verhoorkamer op het politiebureau.

Nu spreidt hij beide handen in een hulpeloos gebaar. ‘Jullie denken verdomme toch niet dat wij het hebben gedaan?’

Karl Björken leunt achterover en kijkt hem met samengeknepen ogen aan.

‘En waarom liepen jullie door het park?’ vraagt hij. ‘Als jullie in Lemdal wonen en bij de Kuil zijn geweest, is dit niet bepaald de kortste route.’

‘Het was warm en toen ze dichtgingen, hadden we geen zin om naar huis te gaan. We wilden nog even een sigaretje roken.’

‘Een joint, bedoel je?’

‘Geen commentaar.’

‘Ophouden daarmee; dat werkt alleen op tv. Het maakt mij niet uit wat jullie roken. Ga verder, wat gebeurde er toen?’

‘Nou, we liepen naar het park en gingen op een van de bankjes bij de zuidelijke entree zitten.’

‘En hoe laat kwamen jullie daar aan?’

Een schouderophalen. ‘Nou, de Kuil gaat om twee uur dicht, dus misschien kwart over.’

‘En hoelang zaten jullie op dat bankje jullie... sigaretten te roken?’

Op zijn lichte sarcasme wordt niet gereageerd. In de stem van de jongen klinkt alleen vermoeidheid door als hij antwoord geeft.

‘Weet ik veel. Een halfuur misschien, ik heb niet op mijn horloge gekeken.’

‘En toen?’

‘Tja, er was geen klap meer aan, dus we liepen naar de vijver om daarvandaan door te steken naar de Odinsgate aan de andere kant. En toen zagen we haar.’

‘Hebben jullie haar aangeraakt?’

‘Nee, mán. We zijn erheen gelopen om te zien wat er lag. We begrepen het eerst niet, maar toen we het zagen bleven we op een afstandje staan.’

‘Hoe ver bij haar vandaan was dat?’

Opnieuw een schouderophalen. ‘Weet ik veel. Tien meter misschien. Je kon tenslotte zien dat ze al dood was. We bleven daar staan terwijl Jon 112 belde en... Nou en toen kwam de politie best snel.’

De melding was om zeventien minuten over drie binnengekomen. Een halfuur op dat bankje is niet voldoende, denkt Karl. Ze moeten bijna een uur in het park zijn geweest voordat ze naar de vijver liepen.

Hij besluit de kwestie voorlopig te laten rusten.

‘Hebben jullie nog iemand anders in de buurt gezien?’ vraagt hij daarom.

‘Nee. Niemand.’

‘Je klinkt wel heel erg zeker van je zaak...’

‘Nou, het was hartstikke akelig. Niet dat ik meteen bang was of zo, maar iemand had die meid wel om zeep geholpen... Natuurlijk keek ik om me heen om te zien of de vent die dat had gedaan er nog was, maar ik kon niemand ontdekken.’

‘De vent?’

‘Ja, wat moet het anders zijn? Het was vrij duidelijk wat er was gebeurd, ze lag daar tenslotte halfnaakt, met haar jurk om haar middel. Je zag verdomme haar hele...’ Hij houdt abrupt zijn mond.

‘En daarvoor, toen jullie op dat bankje zaten te roken. Hebben jullie toen iemand gezien?’

Eddvar Olsen schudt langzaam zijn hoofd. ‘Niet bij ons in de buurt tenminste. Maar ik geloof dat er wel een man met een hond liep. Een eindje verderop. Ja, het staat me bij dat we het erover

hadden dat hij eruitzag als zo'n zeikerd die er wat van zou vinden dat we daar zaten. U snapt wel wat voor type ik bedoel.'

'Vertel het me maar.'

'Oud, misschien in de zestig, zeventig, met een pet en dan zo'n langwerpige geval.'

'Een stok?'

'Nee. Kom, hoe heet het ook alweer? Een teckel.'

Vermoedelijk valt hier op dit moment niet meer te halen, denkt Karl Björken met een blik op de klok. Kwart over zes.

Bij de beide jongens was DNA afgenomen, waarna ze naar huis waren gestuurd met de duidelijke opdracht om in de provincie te blijven en er rekening mee te houden dat ze nog vaker met de politie zouden moeten praten.

Eddvar Olsen had hetzelfde verteld als zijn vriend Jon Grape in de andere verhoorkamer. Hun antwoorden waren niet identiek, er waren geen alarmbellen afgegaan die waarschuwden voor een ingestudeerd verhaal, maar ze leken genoeg op elkaar om een beeld te creëren dat ongeveer hetzelfde was.

Toch schuurt er iets.

Misschien is het gewoon stomme pech dat ze op een vermoord meisje in een kutvijver in het Holländarpark zijn gestuit. Misschien ook niet.

Het wordt hoe dan ook een lange dag.